

KANSALLINEN MESSIANISMI

Pekka Ervastian esitelmä 21.4.1929

Kansallinen messianismi, tämä sanayhdistelmä, koko tämä käsite on varmaankin useimmille kuulijoille perin outo, ja sentähden tehtäväni on tietysti tässä esitelmässä sitä selittää, ja selittää, missä suhteessa se on jälleensyntymiskäsityksen kanssa, josta olemme puhuneet.

Sana messianismi johtuu sanasta Messias. Tämä sana Messias on taas kaikille tuttu, sillä me tiedämme kaikki, että tämä juutalainen sana Messias, eli niinkuin se kuuluu hebrean kielellä: *Mashiah*, merkitsee valittu, ja se tarkoitti Juudankansan kesken sitä luvattua Juudankansan kuningasta, jota Juudankansa pitkin matkaa odottaa. Siinä onkin juutalaisen kansan erikoisuus, että se uskoo tuollaiseen tulevaan johtajaan, joka ilmestyy heidän keskeen. Ja se kuningas nostaisi Juudankansan entiseen mahtavuuteensa – tai sellaiseen mahtavuuteen, jota sillä kansalla ei koskaan ole ennen ollut. Juudankansa uskoo olevansa Jumalan erikoisesti valitsema kansa, suurta, erikoista tarkoitusta varten, ja tämä toteutuisi silloin, kun syntyisi tuo Juudankansan kuningas, joka johtaisi Juudankansan suureen mahtiinsa.

Sana messianismi on myöhempi muodostelma. Ensimmäinen, joka sitä käytti, oli eräs puolalainen oppinut ja filosofi Vrensky, joka vietti suurimman osan elämänsä Pariisissa ja kirjoitti ranskan kielellä. Hän muodosti tämän sanan messianismi ja antoi sekkä erikoisen merkityksen ja luuli itse löytäneensä suoran tien kaikkien kysymysten ja arvoitusten ratkaisemiseksi. Hän luuli ratkaisseensa absolutin ja kaikki arvoitukset sen yhteydessä. Koska hän oli etevä matemaatikko, niin hän esitti hyvin logillisella ja matemaattisella tavalla ajatuksensa, ja sentähden hänen kirjansa ovat hyvin vaikeatajuisia. Hän puhui erikoisesti Puolan kansasta, että sen pitäisi olla kutsuttu sellaiseen messianismiin, joka on hänen

mielestään sitä, että niinkuin yksilö on tullut vapahdetuksi yksilön kautta, niinkuin Palestiinassa oli syntynyt Jeesus Kristus, joka opillaan, elämällään ja kuolemallaan vapahti yksilön, samalla tavalla pitäisi syntyä kansa, sillä hän sanoi, ettei kansoja vapahda yksilöllinen vapahtaja, vaan vapahtaja, jonka muodostaa koko kansa. Ja hän uskoi, että Puolan kansa saattoi olla kutsuttu tuollaiseen kansalliseen vapahtajatehtävään. Tämä ajatus, jonka hän esitti viime vuosisadan keskivaiheilla, se herätti suurta huomiota, jos ei kaikissa, niin ainakin neroissa, niinkuin M — — —:ssä, joka uskoi hyvin vahvasti ja lujasti Puolan suureen tehtävään, ja oli useampia toisiakin filosoofeja ja kirjailijoita, jotka samalla tavalla omaksuivat Vrenskyn aatteen. Tämä kansallinen messianismi tarkoittaa sitä, että joku kansa voisi esiintyä toisten kansojen pelastajana eli vapahtajana tullessaan messiaaksi toisten kansain keskeen. Tämä on hyvin hämärää näin yleisesti määriteltynä, vaan se selviää tässä esitelmässä. Vaikka katson asiaa omalta kannaltani, niin pidän sopivana valita tuon nimen, koska on niin ihme, että sellainen aate pääsi vauhtiin viime vuosisadan keskivaiheilla. En ole ennen sitä tiennyt, vaan äsken sain sen tietää. Se on merkillistä, koska se läheltä hipaisee meidän ruusu-ristiläiskäsitettä kansallisesta tehtävästä ja kansallishaltiasta.

Yhden asian voimme aivan heti sanoa — ja tietääkseni myös monet puolalaiset, jotka uskovat tähän Puolan messianismiin, mikäli aatetta on vielä ilmassa, voivat ajatella samalla tavalla — nimittäin, että kansallinen messianismi ei tarkoita mitään erikoista kansaa, että joku erikoinen kansa olisi Jumalan valitsema kansa, niinkuin juutalaiset uskovat, ja Vrenski uskoo puolalaisista, vaan että jokainen kansa on kutsuttu jotakin tehtävää suorittamaan historiallisella näyttämöllä, ja niin kuin yksilö, niin kansakin saattaa elää aikansa ja kuolla ilman, että hän on saattanut suorittaa sitä todellista tehtävää, mikä sille on annettu. Kansa voi kuolla, jotain suoritettuaan, niin kuin yksilökin, mutta ei ole saavuttanut sitä sisintä, jonka se olisi

voinut saavuttaa, ja jota jokainen kansa on kutsuttu suorittamaan. Jokainen kansa on kutsuttu messiaaksi, niinkuin joka ihminen on kutsuttu vapahtajaksi. Kysymys ei ole ollenkaan siitä, että eikö kutsumus olisi korkea, vaan siitä, missä määrin kansa toteuttaa kutsumustaan. Tämä on kaikista tärkein kohta kansan elämässä, ja sentähden meidän täytyy nyt sitä kysymystä hieman pohtia.

Kaikki totuuden etsijät tulevat siihen, että he uskovat ihmisten veljeyteen. Meidän päivinämmä on aivan luonnollista, että jos ihminen etsii totuutta henkisesti, jos ei hän ole ennakoilta skeptikko tai materialisti, niin hän löytää tuon suuren totuuden, että elämä on yksi, ja kaikki ovat elämän lapsia, ja veljeys on siis tosi asia maailman kaikkeudessa, ja se on sitä, että kaikki ihmiset ovat veljiä. Tiedämme, että teosofisessa liikkeessä on puhuttu tuosta veljeydestä, joka on aivan riippumaton niistä seikoista, jotka eroittavat ihmisiä: rodusta, väristä, eri luokista, sukupuolesta, näistä on veljeys riippumaton, ja kaikkien näiden takana on syvempi totuus. Joka uskoo veljeyteen, niin hän uskoo näihinkin totuuksiin. Nyt tiedämme, että jos uskoo veljeyteen, ja tahtoisimme sitä toteuttaa elämässämme, niin se ei suinkaan ole yhtä yksinkertainen asia kuin tämän ajatuksen omaksuminen uskona, vaan se näyttäytyy heti pitkäksi tieksi. Me hyvin pian huomaamme, että jos hän todella tahtoo elämässään toteuttaa kaikkien ihmisten veljeyttä, niin silloin hän itse asiassa kulkee pitkin kehityksen tietä, sillä hän huomaa, että joskin hän uskoo veljeyteen, niin kun hänellä on suhteita tässä näkyväisessä maailmassa ja hänen omat omituisuutensa, ne asettavat kaikenlaisia esteitä tämän ihmiskunnan kokonaisveljeyden toteuttamiseksi. Jos minä olisin elämässä kaikkien ihmisten veli ilman muuta, niin en osaa oikein nyt käsittää, minkälainen minun elämäni silloin olisi, kun olisin tietoinen kaikesta siitä, että olen veli kaikkien kanssa. Ja ihminen huomaa, että hän ei itsekään oikeastaan ymmärrä, millä tavalla tämä toteutettaisi, vaan hänen täytyy huomata pian, että hän on kuin tien alkupäässä, ja nähdä, missä tämä alkupää on, ja ryhtyä sitä kulkemaan. Hän huomaa,

että se ei ole mitään veljeyttä, jos hän innostuu ajattelemaan neekereitä Afrikassa, mutta on hermostunut elämässään, eikä siedä niitä ihmisiä, jotka ovat hänen lähellään, vaan on vihoissa naapurin kanssa. Ei ehkä venäläinen ole niin hauska kuin musta neekeri, jota ei ehkä koskaan ole nähnyt, ja huomaa, että ennenkuin hän voisi ollenkaan sanoa olevansa veli, täytyy olla veli kaikista läheisimpien kanssa ensin. Ei hän vaatisi silloin heiltä rakkautta, hyvyttä ja kohteliaisuutta, ei hänen mieleensä juolahda mitään sellaista, eikä hän voisi mitään kadehtia ja vihata. Ei auta, jos ajattelee erittäin kauniisti ja suurella rakkaudella kaukana olevia. Se olisi tekopyhyttä, jos osaa mustan Afrikan neekerin suhteen ajatella näin, ja on mielestään täten paljon parempi muita, tai on niin äärettömän huono, että on aivankuin mato. Ei veljeys ole sellaista, vaan tulee sangen kriittilliseksi itseään kohtaan ja huomaa, että veljeyden toteuttaminen alkaa kotoa. Se on se koulu. Kuinka voisi aina olla hyvä niiden kanssa, jotka ovat lähellä, kun he hermostuvat ja ovat valmiita kääntämään ylös-alaisin koko hänen maailmankatsomuksensa, silloin hän ajattelee, että kun voisi olla niinkuin Jumalan enkeli kaikkia ihmisiä kohtaan ja huomaa, että se taitaa olla vielä muutaman peninkulman päässä ja huomaa, että elämä on koulu, jota hän käy. Silloin hän myös huomaa, että jos hän ajatteleisi vain tuommoista veljeyttä teoriassa, eikä käytännössä, silloin hän itse asiassa joutuisi enemmän siihen itämaalaiseen nirvana-käsitteeseen, ihanteeseen, että kunhan vaan minä voisin niin olla, etten kellekkään tekisi pahaa ja voisin paeta johonkin taivalliseen tilaan, etten tulisi pahaksi, ja on valmis filosofoimaan, eikä tahdo ottaa elämää todellisuuden kannalta. Mutta jos hän on länsimaalainen ja tahtoo ottaa asian niinkuin yleensä länsimaalainen, niin hän huomaa, että hänen täytyy ottaa elämä käytännöllisen todellisuuden kannalta, eikä vaipua negatiiviseen askeesiin, vaan hänen täytyy luopua pahasta, kasvattaa itsessään jotakin hyvää ja suhtautua positiivisesti elämään toteuttaen veljeyttä, ei missään taivaissa,

jossa se itsestään on, vaan täällä maan päällä. Siis ei kasvattaa itseänsä kielteiseen, negatiiviseen suuntaan, vaan positiiviseen hyvän teon suuntaan. Siis saada jotain hyvää täällä maan päällä aikaan. Tietysti ei hän silti luovu siitä, ettei itse tee mitään pahaa, mutta paljo tärkeämpää, kuin ettei hän tekisi pahaa, on se, että hän tekee jotain hyvää, jolla hän todella auttaa toisia ihmisiä. Ja ryhtyessään tekemään jotain hyvää, saattaa sitten erehtyä, mutta se ei ole läheskään niin vaarallista, kuin jos ei tee mitään. Kun tekee hyvää, niin on parempi, vaikka erehtyy ja tahtomattaan tekee jotain pahaa, kuin että ei tee mitään, ei hyvää eikä pahaa. Elämän käsitys kutsuu täällä länsimailla tekemään suorastaan jotain hyvää.

Jos me ajattelemme yksilöä ja hänen kehitystään, niinkuin olemme täällä edellisenä sunnuntaina puhuneet, niin silloin joudumme siihen, että yksilöllinen ihminen asettaa jonkun ihanteen itselleen, kun on päässyt jonkun elämän tien alkupäähän. Hän ottaa jonkun positiivisen ihanteen, hän sanoo: jotta osaisin olla avuksi ihmisille, ja tehdä jotain hyvää, tahdon kehittää itseäni, ei yleensä hyvyteen, vaan johonkin erikoiseen taitoon. Niinkuin viime kerralla sanoin, että ihminen valitsee nerokkuuden ihanteen, tai meillä on taiteet ja käytännölliset alat, ihminen tahtoo tulla oikein taitavaksi toisessa tai toisessa suhteessa, niin että voi palvella ihmisiä. Se on niinkuin ensimmäinen etappi, porras. Tämä on luonnollista ja välttämätöntä, sillä täydellisyys ei merkitse mitään, jollemme osaa tehdä mitään. Meidän täytyy osata olla jossakin suhteessa viisaita ja taitavia ja kun olemme jonkun taitavuuden täydelliseksi kehittäneet, niin voimme auttaa toisia. Niinpä onkin luonnollista, että jokaisella ihmisellä, kun häntä katselee, on jonkunlainen työtaito, jotakin täytyy osata tehdä. Tämä tekeminen voi olla henkistä laatua, se itsestään henkevoityy enemmän ja enemmän. Jos ihminen ajattelee, että jos voisi oikein hyvin viljellä maata ja tuntea maanlaadut ja kaikki siemenet ja niiden kasvattamisen sekä kaikki ilman laadut y.m. sellaiset, on selvää, että jos hän oikein

tehtävänsä tuntee, hän voi auttaa toisia. Tämä on niin selvää, että näemme sitä kaikissa kulttuureissa toteutettavan. Nyt ei enää viljellä maata niinkuin on satoja vuosia viljelty, vaan pyritään siihen, että saadaan yhä enemmän ja enemmän tuloksia kokeilla. Niin on, ja sentähden on luonnollista, että jokainen ihminen, kun hänelle selviää elämä, asettaa jonkun päämäärän, jossa hän tahtoo tulla mestariksi. Ja jos hän on totuuden tien löytänyt, niin hän samalla kehittää muita hyviä ominaisuuksia, ei ainoastaan nerokkuutta, vaan myös hyvyyttä. Jotka kehittävät itseään, joutuvat ennemmin tai myöhemmin tekemisiin itse elämän koulun kanssa, ja hänelle selviää, mitä elämä vaatii. Ja se vaatii sitä, että on tasapuolisesti kehittynyt, on älyssään taitava, mutta tunteessaan ja tahdossaan hyvä ja puhdas. Täytyy olla siis aina tasapuolinen, ei ainoastaan nerokas, vaan puhdas, pyhä ja hyvä. Kun ihminen kehittää itseään, silloin hän aivan kuin läpi käy vihkimyksen. Jos hän on todella kauvan aikaa ollut jo selvillä, että hänestä pitää tulla ihmisten auttaja, silloin hän on jo jonkun askeleen kulkenut ja jotain saavuttanut tässä pyrkimyksessä, silloin hänet vihitään, ja tämä elämän antama vihkimys määrää silloin, että ihminen seuraavalla kerralla, kun hän syntyy, syntyy nerona. Ihminen, jolla on taipumusta pyhyyteen, ei tässä elämässä tule neroksi, hän tulee taitavaksi, mutta ei neroksi. Tämä tuleminen neroksi tapahtuu silloin, kun elämä on antanut vihkimyksen, elämä on tunnustanut, että minä voin sinuun luottaa, minä annan sinulle tehtävän. Nero on sellainen, joka syntyy maailmaan tehtävä mukanaan ja hän tuntee, että hänellä on tehtävä elämässä. Hän on saanut tehtävän elämässään ja hän on todella kuin messias pienoiskoossa. Tämä hänen messiakkuutensa kehittyi enemmän ja enemmän. Nero, joka kuolee, hän syntyy uudestaan, kuka ties hän taas jatkaa, ei tiedä, kuinka paljon hän on edellisessä elämässä sitä toteuttanut, mutta hän voi hankkia myös nyt ne ominaisuudet, joita ei hänellä ollut, ei ollut saavuttanut sitä pyhyyttä, jota olisi tarvinnut, ja hän syntyy sitä varten, että hankkii itselleen muutamia pyhiä

ominaisuuksia. Tämä voi olla traagillista, tai sitä ei näy. Vaikka hän nerona syntyy, niin se uusi tehtävä esiintyy rinnakkain, hänen täytyy tulla hyväksi ja puhtaaksi ja äärettömästi kasvattaa ja hoitaa itseänsä. Sillä tavalla elämä sitten kuljettaa ihmistä eteenpäin. Kun ajattelemme tätä ihmisten kamppailua ja heidän kehitystään, niin tulee mieleen kansat, jotka ovat niinkuin yksilöt. Yksilöitä senkin takia, että kansan takana on paljo henkivoimaa ja henkiolentoja, jotka näitä ohjaavat, ja joita on nimitetty kansalliseksi deevaksi itämaalaisella nimityksellä, mutta minä olen vanhalla suomalaisella nimityksellä nimittänyt kansallishaltiaksi. Tällöinen henkiolento on jokaisen kansan takana, Tämä kansallishaltia tekee kansan erikoiseksi yksilöksi, muuten kansa olisi aivankuin jokin satunnainen käsite, joka asuu jossakin maassa, ja meille jäisi kysymys: minkätähden he puhuvat eri kieltä ja toisessa maassa on kansoja, jotka puhuvat toista kieltä. Jos ei olisi pitkä kehitys takana, niin ei siitä kansasta olisi muodostunut kokonaisuutta. Tämä kokonaisuus, jos se vaan perustuu siihen, että puhuu samaa kieltä ja asuu samassa paikassa, on kokemusta, ei mitään todellisuutta henkisesti katsoen, ellei sen kansan takana olisi tätä suurta henkijoukkoa, jonka huippuna on itse kansallishenki, deeva tai haltia. Sentähden, että näitä henkiolentoja on takana, on kansa elävä yksilö. Kansa on itsessäänkin jotakin ja me puhumme kansallishengestä ja kansan sielusta. Me tiedämme, että viime vuosisadalla, jolloin puolalaiset keksivät kansallisen messiaksen, useissa kansoissa, esimerkiksi Suomen kansassa, tapahtui heräämys kansalliseen itsetuntoon. Kansat tahtoivat muodostaa itsenäisen kokonaisuuden. Se ei riipu niin paljon kielestä, kuin siitä, että me elämme tässä yhdessä maassa ja tunnemme, että yhdessä muodostamme kokonaisuuden. Jos menemme takaisin Snellmanin, Topeliuksen ja Runebergin aikoihin, eivät he sano, että Suomen kansan kokonaisuus on yksistään suomenkielessä, sillä itsehän he olivat ruotsinkielisiä, ja kuitenkin he tunsivat olevansa suomalaisia. Tämähän olisi absoluuttisesti mahdotonta,

jos kansallisuus olisi riippuvainen kielestä, vaan se on selvitetävä sillä tavalla, että he tulevat kosketukseen niiden henkiolentojen kanssa, jotka ovat tämän kansan takana ja jotka ovat heitä johtamassa ja joka on suomalaisuuden perikuva. Hän ymmärtää Suomen kansan paljon paremmin kuin kukaan muu, ja jos minä ajattelen omaa kehitystäni, niin minä olen aivan selvä esimerkki siitä, miten kansallistunto ei ole riippuvainen kielestä. Minä olen ruotsinkielinen, enkä mitenkään tahtonut oppia suomenkieltä. Isäni asetti minut suomalaiseen kouluun, mutta koulunkäynti oli melkein loppuun saakka skandaali, sillä opettajat saivat aina vähän väliä kertoa, mistä on kysymys. Minä olin kuin ”maalattu rukki”. Suomenkieli oli niin vaikeaa, ja yläluokilla eivät opettajat uskaltaneet käännättää minulla jotain suomeksi, esimerkiksi latinaa, sillä he tiesivät, etten osaisi. Latinalaista tekstiä minä kirjoitin hyvin, mutta suomeksi minä taivutin sanat aivan hassusti. Korva ei sanonut mitään. Kalevalaa en ymmärtänyt yhtään, se oli ylen vaikeaa lukea sisältä, sentähden, etten saanut siihen mitään henkeä, en ymmärtänyt ollenkaan, mistä on kysymys. Kun tulin ylioppilaaksi, en osannut oikein puhua suomea toisten kanssa, sillä olin varma, että tein hirmuisesti pukkia. Ajatelkaa, mikä nöyryytys se oli nuoren ihmisen elämässä. Vasta myöhemmin, kun minulle selvisi, että minun piti tehdä työtä suomen kielellä, tai vielä paremmin, kun minulle selvisi jollain ihmellisellä tavalla, että minä rakastin tätä maata, tätä kansaa. Se selvisi sillä tavalla, että minä olin Ruotsinmaalla, otin osaa teosoofiseen työhön Ruotsissa. He tahtoivat minut kokonaan sinne, että olisin muuttanut sinne ja tehnyt työtä siellä. Silloin minulle selvisi, että minä rakastan Suomea ja koko sen kansaa sanomattomasti, hirmuisella intohimolla, ja että tulisin hulluksi, jos olisin Ruotsissa muutamia vuosia, vaikka kävisin välillä Suomessakin. Samalla kun tunsin, että täytyy tehdä työtä Suomessa, niin silloin minuun tuli tuommoinen ajatus, että täytyy oppia myös suomea. Täytyy! Se tapahtui hyvin äkkiä, niin kuin on tapana ihmisten kesken

sanoa. Sain käsiini Aleksis Kiven teokset, ja kun luin Seitsemää Veljestä, niin en tiedä, mikä minun oli. Ihastuin niin tavattomasti itse tekstiin ja itse ajatukseen ja kertomatapaan, että tunsin pääseväni kiinni jostakin suomalaisesta. Se oli erittäin merkillinen kokemus, ja tunsin, että täytyy yrittää kirjoittaa suomeksi, ja niin rupesinkin. Minusta tuntui, että rakkaus teki tuommoisen ihmeen. Minä sanoin itselleni, että tällä tavalla pitää rakkauden vaikuttaa kaikissa, jotka ovat syntyneet täällä Suomessa, vaan puhuvat ruotsia. Rakkauden pitää näin herätä, ja rakkauden pitää olla heissä kaikissa.

Ruotsissa sanottiin: kerro meille Suomesta ja siitä merkillisestä seikasta, että suomenkieliset ja ruotsinkieliset riitelevät keskenään. Minä häpesin, sillä en minä siitä tahtonut tietää, vaikka olin kyllä kuullut siitä. En vaan käsittänyt, mitä varten, ja mitä järkeä siinä on. Sitten tapahtui tämä muutos yht'äkkiä minussa, ja kieleni siteet herpaantuivat, ja minä pääsin suomenkieleen kiinni. Ja jos ihminen jotain tahtoo itselleen, niin emmekö kaikille niin silloin tahdo. Emmekö tahdo tehdä mitään tälle kansalle me ruotsinkieltä puhuvat. Suomenkielinen kansa on kyllä tehnyt sen, että on meitä Ruotsinmaalaisten kanssa yhdessä ylläpitäneet. Millä me osoitamme kiitollisuutta, että on annettu täällä viljellä kulttuuria, ja suomalaiset itse maaseudulla viljelleet maata. Kaikki kielikysymykset tulee ratkaistuksi, kun tahtoo tunnustaa tämän. Se ratkaisee problemit, ja on niin selvä ja yksinkertainen, ainoa neuvo ihmisille.

Yhtä hyvin on minusta niiden, jotka nousevat Suomen kansasta yläluokkiin, opittava saksaa, ranskaa ja kaikkia kieliä. Ei ihmisen pidä oppia siihen, ettei tarvitse opetella toisia kieliä, sillä oppi kirkastaa hänen katsettaan. Mutta kaikista käytännöllisin ratkaisu on se, kun me vaan rakastamme Suomea ja se kansaa, ja tahdomme kaikkia auttaa. Ehkä joku spesialisoituu juuri sillä tavalla, että tahtoo auttaa niitä, jotka puhuvat ruotsia, ja jotkut sillä tavalla, että tahtovat auttaa niitä, jotka puhuvat suomea. Mutta kaikkia täytyy elähdyttää sama rakkaus kaikkia

kohtaan, täytyy oppia tuntemaan, että kaikki olemme samaa kansaa. Ei haittaa, vaikka puhuisimme vielä useampaakin kieltä, silti voimme olla samaa kansaa, sillä kansa on kansa henkisten ominaisuuksiensa nojalla. Suomen kansa on yksilöllinen kansa sen nojalla, että sillä on henkinen yksilöllisyys. Samalla tavalla on tietenkin toistenkin kansojen kanssa.

Jos täällä syntynyt ruotsinkielä puhuva menee ulkonaille, niin uskon, että hän tuntee, vaikka Ruotsinmaalla, olevansa hieman vieras. Nuorena, asuessani Ruotsissa, nautin kaikesta vapaudestani aamusta iltaan, mutta silloin oli täällä venäläiset, ja kaikki oli niinkuin tyrannin sortamassa maassa ainakin. Ei saanut olla teosoofista seuraa, eikä mitään. Tukholmassa olin niinkuin elävä ihminen, ei sellainen, jonka joku voi ottaa kiinni ja lähettää vaikka Siperiaan. Ja kaikki Tukholmassa puhuivat omaa kieltäni, mutta kuitenkin, kun siellä viettää kuukauden toisensa perästä ja vuoden vuoden perästä, niin huomaa, että sittenkin, vikaa minä rakastan näitä ihmisiä ja vaikka minä tunnen suurta sympatiaa teosoofisia ihmisiä kohtaan, niin on jotakin, joka sanoo, että minun täytyy saada hengittää Suomen ilmaa, täytyy päästä Suomen metsiin ja täytyy vähä tuntea sitä kansaa, joka elää noilla saloilla ja joka on tuolla kaukana Suomessa. Sillä tavalla minä luulen, että ihmiset tuntevat, kun he lähtevät omasta maastaan ja omasta kansastaan ulommaksi. Luulen, että ne, jotka lähtevät Amerikkaan – emigranttejahan on paljon – että niillä on ensin sanomattoman vaikea, he voivat itkeä salassa, aina riippuen siitä, kuinka tunteellisia he ovat. He ikävöivät kotimaahansa. Sentähden kaikki kansat ovat siinä suhteessa armoitettuja, että heillä on sama henkinen pohja, ja vielä enemmän armoitettuja, kun heillä on maa, missä asua.

Nyt astuu eteemme kansallisesta messianismista, jos kerran ei ole satunnainen kokonaisuus, vaan kokonaisuus, joka painaa leimansa jokaiseen, joka siihen syntyy, sellainen mahtava aura. Tämä värittää kaikkia, jotka siihen syntyvät. On

luonnollista, että tällä kokonaisuudella on omat tehtävänsä. Ei se ole silloin niinkuin personallinen minä ilman korkeampaa minää, vaan niinkuin personallinen minä, jolla on korkeampi minä, joka tulee näkyviin. Jokaisen ihmisen tehtävä, riippumatta siitä, onko hän nero, tai pyrkiikö hän neroksi tai miksi, jokaisen ihmisen tehtävä Jeesuksen Kristuksen jälkeen, uuden liiton jälkeen, on tulla tietoiseksi, että hän on Jumalan poika, että hän on ikuinen henkiolento. Ihminen syntyy maailmaan ja joka inkarnationissa on korkeimpana tehtävänä tulla tietoiseksi siitä, että hän on Jumalan poika, ja jos hän tulee siitä tietoiseksi, niin hän alkaa toteuttaa sitä. Jos hän näkee jonkunlaisen ihanteen ja tavoittelee sitä, vaikka ei vielä tiedä olevansa Jumalanpoika, niin sitä enemmän hän voi kerran tajuta, että hän on Jumalanpoika. Joka ainoassa inkarnationissa on hänellä mahdollisuus päästä tietoiseksi siitä, että hän on Jumalanpoika. Se on hänen kutsumuksensa. Nyt on laita samalla tavalla kansojen kanssa. Jokaisen kansan sisäinen kutsumus on tulla tietoiseksi siitä, että minä, tämä kansa, olen Jumalanpoika ja jumalallinen ilmennys tässä maailmassa. Se on jokaisen kansan sisäinen kutsumus ja me voimme sitä muutamain piirtein kuvata.

Niinkuin olemme tulleet tietoiseksi siitä, että Kristus on Jumalanpoika ja myös tietoiseksi siitä, että täytyy seurata Jeesuksen käskyjä, samalla tavalla kansa, jos se tulee tietoiseksi siitä, että se on Jumalanpoika, ymmärtäisi, että sen tulee kansana seurata Kristuksen jäljestä ja toteuttaa ja täyttää Kristuksen käskyjä. Silloin kansa on kuin saanut tehtävän ja tullut kuin messiaaksi. Niinkuin jokainen ihminen on sisimmässään messias, voideltu Jumalanpoika, niin jokainen kansa on myös sisimmässään messias, ja kutsumus on: toteuta sitä, mikä sinussa voisi olla ja tulla siksi messiaaksi, jota sinä olet. Jos kansa heräisi ja huomaisi olevansa Jumalan ilmennys täällä maan päällä, silloin jokainen huomaisi, että se on henkimaailmasta kotoisin ja että se on henki-ilmennys ja se seuraisi tässä näkyväisessä maailmassa Kristusta ja Kristuksen käskyjä. Ja se kansa ei luota

väkivaltaan, vaan ainoastaan henkeen, sanaan, tiedon voimaan. Ja tämä kansa nousisi omassa ylevyydessään ja pudottaisi väkivallan esineet, miekat ja aseet se karistaisi päältään. Se olisi Jumalan valtakunta maan päällä, sillä ei olisi mitään kuolemaa, eikä voisi tuottaa toisille mitään kuolemaa, se ei voisi alentua väkivaltaan.

Semmoinen kansa olisi heti aivankuin vapahtaja toisten keskellä. Semmoinen kansa sano heti toisille: tässä minä olen aivan rauhallisena, hyvää tahtoa, hyvyyttä ja puhtautta täynnä oleva kansallinen henki maailmassa, minä en tahdo tehdä mitään pahaa vaan hyvää tässä maailmassa. Toiset katsovat häntä. Tämä kansa sanoo: tulkaa ja lyökää päät poikki, tai mitä pahaa tahansa, kukaan ei pane vastaan. Me emme tahdo estää teitä. Jos tahdot tulla ja tappa ja murhata, niin terve tulleeksi. Minä en tahdo tehdä mitään pahaa. Niin silloin niinkuin ihmisyksilö vaikuttaa suurenmoisesti toisiin, niin myös tällainen kansa vaikuttaa suurenmoisesti toisiin kansoihin. Itämailla ovat Buddha, Laotse ja Konfutse sanoneet, että minä tuon puhtautta ja totuutta, enkä tee mitään väkivaltaa, vaan teen hyvää, ja itämailla on aina otettu vastaan tämä sanoma, mutta Palestiinan ajoista lähtien on tällainen opettaja aina tapettu, sillä olemme niin toimekkaita täällä länsimailla, ettemme tahdo, että joku on viisaampi ja parempi meitä, kun olemme niin rikkiviisaita, sillä ei ole mitään visaampaa, kuin me itse. Ajattelemme, että jos joku viisaampi tulee, niin on se hirtettävä. Ja sitä olemme tehneet paljon täällä länsimailla. Yksilöitä olemme täällä länsimailla kohdelleet vähän kovasydämisesti, kun ovat tulleet viisaina meidän keskeen, mutta hyvin luultavaa on, että kansaa ei sillä tavalla voisi kohdella. Kansaa on niin kokoonpantu, että missä olisi se toinen kansa, joka ottaisi heidät tappaakseen. Ei moskuliitakaan tahtoisi sitä tehdä, en tahdo ajatella, että ystävälliset ja hyvät venäläiset tahtoisivat lähteä niitä tappamaan. Tuo hirvuihin pelko toisia kansoja kohtaan on aivan tuulesta temmattu. Se pelko ei voi kohdistua itse kansoihin, mutta me pelkäämme niitä mustia voimia, jotka

voivat vaikuttaa niihin yksilöihin, jotka paljon melua pitävät ja lakeja laativat. Heidän omatuntonsa himmentyy ja sydämensä voi vuotaa kuiviin. Jos jotakin hullutusta saavat päähänsä muutamit ihmiset, niin nämä koettavat kiihoittaa joukkoja, että ettekö huomaa, kuinka hirveän mustia ne ovat, kaikkien meidän täytyy vetää miekka tupesta ja näyttää, että täällä pamahtaa, jos tulette. Tällä hetkellä laitetaan sodat hypnotismin avulla. Ei rauhalliset ihmiset tahdo mennä hävittämään kulttuuria, joka on esimerkiksi rajan toisella puolella. Ei suinkaan. Se on niinsanottu politiikka, joka tuo kaikenlaisia selkkauksia, kun aineellisia ja taloudellisiakaan kysymyksiä ei ole tahdottu ratkaista sillä tavalla, että kaikki tunnustaisi, että olemme kansoja, jotka asumme täällä yhdessä, Euroopassa. Ei ole enää niin, että saman kylän ihmisillä ei saisi olla mitään yhteistä, eikä tarvitsisi missään suhteessa lainata jotain toisiltaan, ja olisi aina silmä tarkkana, että meneeköhän se naapurin lehmä minun pellolleni. Nyt alkaa ihmiset jo ymmärtää, että kaikissa voi olla yhteinen pyrintö, ja kaikki voivat palvella toisiaan. Kansoina me olemme vielä tuollaisia, on epäilyksiä toisia kohtaan, on tullilait ja kaikki, vaikka pitäisi tunnustaa, että me yhdessä muodostamme tämän kaikesta kauneimman maanosan, mikä on vielä olemassa. Ja jokaisella kansalla täällä Euroopassa on oma tehtävänsä ja jokainen kansa on kutsuttu messiaaksi, toisia auttamaan. Jos tämän ymmärtäisimme, niin ymmärtäisimme, että taloudellinen elämä on yhteistä ja autamme siinä toisiaame.

Minä en ole mikään politikko, mutta tuntuu, että kansojen täytyy vielä järjestyä: Europan yhdysvalloiksi. Ja tuollaisessa on jokaisella oma tehtävänsä ja kukin kansa on omalla tavallaan messias, niinkuin yksilö, joka herää ja tahtoo toteuttaa Jumalanpoikaa itsessään tahtoen tehdä työtä, ja sitä työtä, mitä hän paraiten ymmärtää ja taitaa. Sillä tavalla auttaa yksilö ja kansa. Ei niin, että veljeys on siinä, että minä tarjoan kahvikupin toiselle. Jokaisella täytyy olla jumalallinen tehtävä, ja hän suorittaa sen toisia palvelemalla. Sillä tavalla on esimerkiksi

Suomen kansalla oma kansallinen tehtävänsä, oma kansallinen missioninsa.